

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: I. M., narozený dne x
státní příslušností x
bytem v ČR: x

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 3. 2021 č. j. OAM-856/ZA-ZA11-VL11-2020

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto, že jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), a řízení bylo podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno.
2. Žalobce ve své žalobě namítal, že byl v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany zkrácen na svých právech. V úvodu žalobce vyjmenoval zákonná ustanovení, která měla být vydáním napadeného rozhodnutí porušena, nesouhlasil zejména se závěrem žalovaného, že mu v zemi původu nehrozí vážná újma dle ust. § 14a zákona o azylu a měl za to, že správní orgán nedostatečným způsobem zjistil skutkový stav a zatížil tak své rozhodnutí nepřezkoumatelností a nezákonností. Také právní posouzení věci považoval za

nesprávné, když povaha a intenzita jemu hrozícího nebezpečí nebyla vyhodnocena jako dostačená pro poskytnutí mezinárodní ochrany.

3. Nesouhlasil se závěrem správního orgánu, že mu v zemi původu nehrozí vážná újma, dle § 14a zákona o azylu, přičemž měl za to, že správní orgán nedostatečně zjistil skutkový stav věci, čímž měl zatížit své rozhodnutí nepřezkoumatelností a nezákonností. Žalobce považoval za důležité upozornit na to, že s ním nebyl proveden pohovor o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, kde by mohl v dostatečné míře předejít své azylové důvody. Následně žalobce zopakoval skutkový stav a svůj azylový příběh. Domníval se, že splňuje podmínky udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu a žalovaný postupoval v rozporu se zákonem, když se udělením doplňkové ochrany z tohoto důvodu vůbec nezabýval a neposoudil jeho skutečnou situaci. Žalobce dále namítal, že mu v případě návratu do Uzbekistánu hrozí pronásledování a vážná újma za to, že v zahraničí podal žádost o mezinárodní ochranu. Z tohoto důvodu byl přesvědčen, že rovněž naplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu, nejen z důvodu hrozby vážné újmy ze strany bývalého zaměstnavatele, ale rovněž ze strany státu. Pokud státní orgány zjistí, že požádal o mezinárodní ochranu, půjde do vězení, protože Uzbekistán dle informací správního orgánu sleduje svoje občany, kteří se vrací ze zahraničí. Následně široce odkazoval na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Měl za to, že skutečnost, že mu hrozí pronásledování již za samotné podání žádosti o mezinárodní ochranu, měla být posouzena jako nová skutečnost, k tomuto odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Azs 6/2011 – 96, kde soud uvedl: *"že i opakovaná žádost, která formálně neuvádí nové skutečnosti či zjištění pro udělení azylu ani doplňkové ochrany, nemůže být považována za žádost shodnou, a tudíž nepřipustnou, jestliže se od předcházejícího pravomocného rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zásadním způsobem změnila situace v zemi původu a tato změna by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany."* Současně s podáním také požádal žalobce o přiznání odkladného účinku žalobě.
4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že má za to, že nynější žalobní námitky nejsou způsobilé zpochybnit správnost napadeného rozhodnutí. Považoval postup žalobce za účelový. Zvažil přípustnost opakované žádosti a zjistil, že se neobjevily nové skutečnosti nebo zjištění ve smyslu zákona o azylu, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím řízení. Navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.
5. Při jednání konaném před zdejší soudem dne 22. 6. 2021 žalobce i žalovaný setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích.
6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
7. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 14. 12. 2020 podal žalobce opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ke které dne 22. 12. 2020 poskytl údaje. Uvedl, že je státním příslušníkem Republiky Uzbekistán, uzbeké národnosti a vyznává islám. Nemá žádné politické přesvědčení a nikdy nebyl politicky aktivní. Je ženatý a má dvě děti. K průběhu své cesty do České republiky sdělil, že v roce 2014 cestoval letecky z Taškentu do Rigy a následně Varšavy. V Polsku pobýval 3 – 4 měsíce, a poté cestoval autobusem do Prahy. Na

území České republiky pobývá od července roku 2014. Předchozí řízení o udělení mezinárodní ochrany skončilo roku 2020 a jeho současná žádost je tak druhou v pořadí. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že je zcela zdravý, žádné léky neužívá a s ničím se neléčí. Jako důvod své opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany sdělil, že žádá ze stejných důvodů jako v minulém řízení, ale že předtím nezmínil problémy se svým bývalým zaměstnavatelem. Objasnil, že v roce 2011 pracoval v regionální pobočce státní společnosti zajišťující distribuci elektřiny a prováděl kontrolu odběrných míst. Popsal, že vystavil posudek, který zákazníkovi nevyhovoval, tento zákazník následně dal úplatek jeho nadřízeným, kteří posudek změnili a žalobci udělili výtku. V roce 2012 byl také svědkem sporu nadřízeného s nějakou jinou osobou, údajně se měl spor týkat nelegálních věcí. Následně bylo žalobci vyhrožováno násilím, pokud o této skutečnosti nebude mlčet. K otázce, proč tyto skutečnosti neuvedl již v přechozím řízení odpověděl, že si myslel, že to, co uvedl minule, „bude stačit“.

8. Správní spis pak obsahuje následující pro danou věc podstatné dokumenty: opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 14. 12. 2020, údaje k žádosti ze dne 22. 12. 2020, podstatné dokumenty z předchozího řízení žalobce o udělení mezinárodní ochrany, informace Ministerstva zahraničních věcí č.j. 102817/2019-LPTP ze dne 7. 3. 2019, informace OAMP – Uzbekistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 25. 2. 2021, žalobou napadené rozhodnutí č.j. OAM-856/ZA-ZA11-VL11-2020 ze dne 24. 3. 2021.
9. Rozhodnutím žalovaného č. j. OAM-856/ZA-ZA11-VL11-2020 ze dne 24. 3. 2021 bylo rozhodnuto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a že řízení se podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje.
10. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
11. Podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1.*
12. Podle ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu *podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu brozí vážná újma podle § 14a.*
13. Podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu *řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.*
14. Soud úvodem připomíná, že pouhý výčet zákonných ustanovení, které měl žalovaný dle žalobce porušit, nelze považovat za žalobní body (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018 č. j. 6 Azs 88/2018-38, kde je s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005 - 58 uvedeno, že výčet zákonných ustanovení, s nimiž má být napadené rozhodnutí dle názoru žalobce v rozporu, nelze považovat za žalobní body).
15. Skutečnosti uvedené žalobcem při poskytnutí údajů dne 22. 12. 2020 nelze považovat za nové dle zákona o azylu, neboť žalobci tyto byly objektivně známy již v době jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Dle ust. § 49a zákona o azylu je žadatel o udělení mezinárodní ochrany povinen v průběhu řízení poskytovat ministerstvu nezbytnou

součinnost a uvádět pravdivé a úplné informace nezbytné pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, žalobce tedy nedostál své zákonné povinnosti, což nemůže být přičítáno k tíži žalovanému. Žalobce dle soudu neuvedl žádné skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání v předchozím řízení, nebyla tak splněna první podmínka daná § 11a odst. 1 zákona o azylu, tedy, že by tyto skutečnosti nebyly předmětem zkoumání bez vlastního zavinění cizince, neboť žalobce tyto neuvedl vědomě, protože si myslel, že jím uvedené důvody „budou stačit“.

16. Městský soud v Praze odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2019 č. j. 7 Azs 306/2019-67, ve kterém kasační soud shrnul svou dosavadní judikaturu k otázce opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu: *„Nejvyšší správní soud se problematikou opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu zabýval v řadě svých předchozích rozhodnutí. Podrobně se k ní vyjádřil např. v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65. Svůj závěr pak formuloval do právní věty: „Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“ V tomto rozsudku zdejší soud dále uvedl, že „zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta; k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Azs 14/2008 - 57.“ Zdůraznil přitom, že věcné projednání opakované žádosti je výjimkou, „kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté.“ Dle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011 - 96, je správní orgán povinen v odůvodnění rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřijatelnost dle § 25 písm. i) zákona o azylu uvést zdůvodněný závěr o tom, že „1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neurvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“ Z rozsudku ze dne 4. 10. 2018, č. j. 5 Azs 181/2018 - 45, plyne, že: „Za nové skutečnosti nebo zjištění je pak ve smyslu procedurální směrnice nutno považovat nikoli jakékoli nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by prima facie mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele.“*
17. Žalobce odůvodnil podání své opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany tak, že žádá ze stejných důvodů jako v předchozí žádosti, a také kvůli svým problémům se zaměstnavatelem. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobce v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl stejné motivy svého odchodu ze země původu a nechoty se tam vrátit, jaké uváděl již v řízení o své první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Na str. 4 napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval: *„Správní orgán tak uzavírá, že neshledal důvody pro opakované posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany žadatele ve vztahu k jím uváděným důvodům, neboť ten neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního*

řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu žadatele o udělení mezinárodní ochrany z vlasti a obav z návratu do vlasti.“ Žalovaný neshledal, že by žalobce v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl takové skutečnosti, které by měly vést k opětovnému posouzení jeho žádosti, a předmětnou žádost označil za nepřipustnou ve smyslu ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

18. S posouzením učiněným žalovaným se Městský soud v Praze ztotožňuje. Žalobce ve své opakované žádosti neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které by svědčily o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování nebo že by mu hrozila vážná újma ve smyslu zákona o azylu. Žalovaný správně uzavřel, že opakovaná žádost žalobce je nepřipustná dle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Zdejší soud připomíná, že na území České republiky mohou pobývat pouze cizinci s povolením k pobytu dle zákona o pobytu cizinců, či udělenou mezinárodní ochranou podle zákona o azylu.
19. Městský soud v Praze považuje dané odůvodnění za dostatečné a přezkoumatelné, ztotožňuje se s ním a plně na něj odkazuje.
20. K absenci pohovoru lze citovat usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2017, č. j. 7 Azs 330/2017 - 35, v němž soud konstatoval, že „[z]a situace, kdy byla podána opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany, a o zjištěném stavu věci nebyly důvodné pochybnosti, žalovaný nebyl povinen provádět pohovor [§ 23 odst. 2 písm. b) zákona o azylu].“ (obdobně např. usnesení ze dne 5. 12. 2019, č. j. 7 Azs 306/2019 – 67).
21. Ve svém rozsudku č. j. 6 Azs 289/2020-27 ze dne 14. 1. 2021 dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že: *„v případě dalších opakovaných žádostí je s ohledem na „zkušenost“ žadatele a s přihlédnutím k zjevné účelovosti podané žádosti dostačující, je-li žadatel řádně poučen o možnosti podat žádost o udělení mezinárodní ochrany. „Stěžovatel neměl spoléhat, že na něj toto ustanovení nedopadne. Ostatně i z § 23 odst. 2 písm. b) zákona o azylu plyne, že pohovor se neprovádí, byla-li podána opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany; v takovém případě žalovaný umožní žadateli sdělit důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany písemně nebo jiným vhodným způsobem. Stěžovatel byl řádně poučen o možnosti podat žádost o mezinárodní ochranu. V tomto typu řízení není žádným nováčkem, ostatně žádost podal již potřetí. Již jen proto si mohl a měl být vědom, že „nové“ důvody, pro které žádá o mezinárodní ochranu, bylo – v jeho specifické situaci – třeba sdělit již v samotné žádosti ze dne 22. 8. 2019. NSS se shoduje s krajským soudem, že ze všech okolností číší, že v pořadí třetí žádost o mezinárodní ochranu byla účelová. Stěžovatel ji totiž podal po tom, co jej hlídka policie zadržela, zajistila a umístila v zařízení pro zajištění cizinců za účelem správního vyhoštění. Stěžovatel v žádosti neuvedl zhola nic, žádný „azylový“ důvod, natož něco nového, co neuvedl v řízeních o předchozích žádostech. Žádné nové skutečnosti žalobce netvrdil ani v žalobě.“*
22. Případ žalobce se od výše zmíněného nijak podstatně neodlišuje. Otázka, rozhodná pro nyní posuzovanou věc, tak již byla Nejvyšším správním soudem řešena, přičemž soud neshledal důvod pro odklon od judikatury Nejvyššího správního soudu. Pokud tedy chtěl žalobce uvést další důvody, měl je uvést již v samotné žádosti nebo při poskytnutí údajů k ní.
23. Žalobce měl za to, že v zemi jeho původu došlo k zásadní změně poměrů a také, že tato změna by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Dle soudu je však z informací, které obstaral žalovaný zřejmé, že k zásadní změně poměrů v zemi žalobcova půdu nedošlo. Tuto skutečnost ostatně potvrzují i žalobcem citované zprávy organizace Human Rights Watch nebo Freedom House, které uvádějí, že by

probíhají od roku 2016 reformy, tak i přesto politický systém Uzbekistánu zůstává nadále autoritářským. Tisíce lidí zůstávají ve věznicích z důvodů falešných obvinění, další detaily prokazují, že i přes snahu nedošlo ke zlepšení situace v Uzbekistánu. Žádné skutečnosti, tedy ani ty žalobcem tvrzené nedokládají, že by v zemi jeho původu došlo k zásadní změně situace. Zprávy obsažené ve správním spise, i ty které následně doložil žalobce, potvrzují, že v Uzbekistánu probíhají jisté snahy stát reformovat a spíše dochází k pozvolnému zlepšení situace, avšak nedá se hovořit o zásadních změnách od doby předchozí žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Dle soudu tedy nedošlo v zemi původu žalobce k natolik zásadní změně situace, aby bylo nutné posuzovat opakovanou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany meritorně.

24. Dle soudu také v posuzovaném případě nevznikly žádné pochybnosti, proto nebylo nezbytné využít závěrů, ke kterým dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 4 Azs 103/2007, jak požadoval žalobce.
25. Ostatní žalobcem odkazovaná judikatura se vztahuje k případům, kdy žalovaný posuzuje žádost o udělení mezinárodní ochrany meritorně, k čemuž v posuzovaném případě nedošlo, proto se touto judikaturou Městský soud dále nezabýval.
26. K obecným námitkám Městský soud v Praze poznamenává, že ze správního spisu nevyplývá, že by napadené rozhodnutí či jemu předcházející správní řízení trpělo některým z žalobcem vytýkaných deficitů. Žalovaný řádně a úplně zjistil skutkový stav věci, přičemž z ničeho se nepodává, že by napadené rozhodnutí nedostalo požadavku na přesnost a určitost. Napadené rozhodnutí je dostatečně a srozumitelně odůvodněné, je plně přezkoumatelné. Soud neshledal, že by žalovaný postupoval v rozporu se základními zásadami činnosti správních orgánů, popř. s jakýmkoliv jinými součástmi právního řádu. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je dostatečné a neobsahuje dle závěru soudu žádný chybný výklad právních předpisů.
27. Městský soud v Praze uzavírá, že žalovaný dostatečně zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (ust. § 3 správního řádu), když shromáždil spisový materiál z předchozího řízení vedeného se žalobcem o udělení mezinárodní ochrany, umožnil mu poskytnout údaje k jeho opakované žádosti a obstaral aktuální zprávy o zemi jeho původu. Soud je přesvědčen, že napadené rozhodnutí splňuje i požadavky na něj kladené ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Zjišťovány byly také všechny podstatné skutečnosti v souladu s ust. § 50 odst. 3 správního řádu. Žalovaný řádně posoudil, zda žalobcem uvedené skutečnosti lze považovat za nové ve smyslu ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu, přičemž shledal, že nikoli, a své závěry dostatečně odůvodnil. Žádost byla posouzena jako nepřípustná podle ust. § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení o ní bylo podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno, věc tedy nebyla meritorně projednána. Jak již bylo odůvodněno výše, s tímto závěrem žalovaného Městský soud v Praze souhlasí.
28. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. S ohledem na bezodkladné rozhodnutí o věci samé soud nerozhodoval o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě.
29. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 22. června 2021

JUDr. Marcela Rousková, v.r.
samosoudkyně